

Olieskade på ejendom i forbindelse med losning var omfattet af forældelsesreglen i CMR-lovens § 41

I en ny dom har den finske Högsta domstolen taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt forældelsesfristen i CMR-lovens § 41 fandt anvendelse på en olieskade i forbindelse med en transportørs losning af olien. Högsta domstolen fastslog i modsætning til Tings- og Hovrätten, at reglen om forældelse i CMR-lovens § 41 fandt anvendelse, men at forsikringsselskabet havde mistet retten til at påberåbe sig forældelse, fordi selskabet i en erstatningsafgørelse havde indrømmet ansvar over for den skadelidte.

Sagen drejede sig om en kunde (skadelidte), der i sit selskabs navn havde bestilt olie fra et svensk olieselskab til sit drivhusanlæg, som kunden havde udlejet. Olieselskabet havde antaget et transportfirma til at forestå levering samt aflæsning af olien.

I forbindelse med aflæsning i en cisterne hos skadelidte blev olien imidlertid spildt på jorden, og forårsagede en olieskade, og skadelidte gjorde derfor et erstatningskrav gældende over for transportøren. Transportøren havde imidlertid en ansvarsforsikring hos et forsikringsselskab, der i en erstatningsafgørelse den 28.04.2011 meddelte, at skadelidte ville blive erstatet for sit indkomsttab som følge af den ansvarsforsikring, som transportøren havde tegnet hos forsikringsselskabet.

I en senere meddelelse til skadelidte ændrede forsikringsselskabet erstatningsopgørelsen til et lavere beløb, idet forsikringsselskabet mente, at den skadelidte kunne have begrænset sit indkomsttab. Skadelidte anlagde herefter sag mod forsikringsselskabet med påstand om det fulde erstatningsbeløb, men forsikringsselskabet henviste til, at kravet var forældet i henhold til CMR-loven. Både Tings- og Hovrätten anså ikke forholdet for omfattet af CMR-loven og gav derfor skadelidte medhold i det fulde erstatningsbeløb. Forsikringsselskabet indklagede herefter afgørelsen for Högsta domstolen.

Högsta domstolen skulle tage stilling til, om CMR-loven fandt anvendelse, og om skadelidtes krav i givet fald var forældet. Högsta domstolen fandt i den forbindelse, at CMR-lovens §§ 27-38 ikke fandt anvendelse, men påpegede, at CMR-lovens § 41 havde et bredere anvendelsesområde end lovens øvrige bestemmelser under henvisning til nordisk retspraksis og litteratur i øvrigt. Högsta domstolen anså kravet for omfattet af CMR-lovens § 41, idet domstolen fandt, at losningen af olieproduktet var omfattet af transportørens aftaleforpligtelse. Kravet var derfor som udgangspunkt forældet efter CMR-lovens § 41.

På baggrund af at forsikringssselskabet i sin første erstatningsmeddelelse til skadelidte havde anerkendt ansvar, fandt Högsta domstolen, at forsikringssselskabet havde fortabt retten til at støtte ret på forældelsesreglen i § 41. Retten tilføjede, at såfremt et forsikringssselskab, hvor der er tegnet ansvarsforsikring, tilkendegiver deres ansvar uden forbehold eller betingelser, kan dette betragtes som afkald på retten til at gøre indsigelse mod – eksempelvis – forældelse i forholdet mellem sikrede og skadelidte.

I en anden lignende sag for den svenske Högsta domstolen skulle der også tages stilling til, om en transportør af et olieprodukt var ansvarlig for skade på en skibsmotor. I den sag var et af de centrale spørgsmål, om blandingen af olieproduktet var en ydelse omfattet af den svenske lov om vejtransport, som svarer til CMR-loven. Retten fastslog i denne sag, at blandingen af olieproduktet var så tæt forbundet med selve transportopdraget, at denne ydelse var en integre-ret del af transportopgaven. Selve blandingen af olieproduktet var således også omfattet af forældelsesbestemmelsen (§ 41) i den svenske lov om vejtransport, hvorfor kravet var forældet. Dommen og anvendelsesområdet for CMR-lovens § 41 er nærmere behandlet i bogen "Lov om fragtaftaler ved international vejtransport (CMR)" med kommentarer af Ulla Fabricius.

Den nye afgørelse fra den finske Högsta domstol er således på linje med den nævnte afgørelse afsagt af den svenske Högsta domstolen i forhold til det udvidede anvendelsesområde for CMR-lovens § 41.

Herudover fastslår den finske afgørelse, at et forsikringssselskab bliver bundet af sit erstatningstilsagn givet uden forbehold overfor skadelidte, hvorfor selskabet afskæres fra efterfølgende at afvise erstatningsudbetaling til skadelidte under henvisning til, at skadelidtes krav overfor forsikringstageren/skadevolder er forældet. Det modsatte ville være i strid med god forsikringskik.

Hvis du er interesseret i at høre nærmere om rækkevidden af denne dom, er du meget velkommen til at kontakte partner Ulla Fabricius.

Send os en besked

Du er velkommen til helt uforpligtende at kontakte vores transportretlige advokater, hvis du har et spørgsmål eller en udfordring.

Tilmeld dig vores nyhedsbrev
Hold dig opdateret ved at følge os på LinkedIn

ULLA FABRICIUS
ADVOKAT (H), PARTNER

(+45) 77 40 10 12
UF@NJORDLAW.COM